

Paslaptis – per daug šurpi,
kad papasakotum, **pernelyg**
baisi, kad įstengtum
nuslėpti...

lemia- mas

apsisprendimas

Cat Clarke

Knygos „**Pinklėse**“ autorė

Alma littera

3

Sekmadienį turėčiau leisti su Kese. Dažniausiai mudvi jos kambaryje žiūrim DVD ar panašiai. Toks ir turėtų būti mano gyvenimas: sekmadienis pas geriausią draugę, vaikščiojimas po parduotuves, gal paskui kinas su kokuo vaikinui. O ne laidotuvės (ar pamaldos už mirusiąją, ar panašiai) ir pokalbiai su numirėlėmis. Ne mintys apie neįtikimus dalykus.

Pasakiau Kesei, kad gal ateisiu vėliau. Bet atrodo nedora lyg niekur nieko grįžti į senas vėžes. Ar gali viskas būti kaip anksčiau? Ar mums apsimesti, kad niekas nepasikeitė?

Per pietus tėtis privertė mane suvalgyti papildomą porciją keptos vištos. Mano pilvas kaip būgnas.

Drybsau ant lovos ir stengiuosi (nesėkmingai) neįsileisti minčių apie Tarą. Kodėl ji nori, kad pasikalbėčiau su Kese? Ką šioji man gali pasakyti, ko ir taip nežinočiau?

Aš ten buvau. Kuo puikiausiai žinau, kas atsitiko.

Nors manęs tą akimirką, kai tai įvyko, kai Tara Čeimbers išleido paskutinį kvapą, ten nebuvo.

Suskamba mano mobilusis ir išvaduoja iš šių minčių. Numeris nežinomas.

– Klausau.

– Eee... Labas. Ar čia Alisa? – balsas vaikino.

Man skambina vaikinai. Jie man niekad neskambina.

– Čia aš, klausau.

– Sveika. Čia Džekas – Taros brolis.

Užgniaužiu kvapą.

– Sveikas, – mano balsas neįtikimai abejingas.

– Tikiuosi, nepyksti, kad tau skambinu. Mačiau tave vakar po...

– Užjaučiu dėl sesers. Nė nežinau, ką sakyti.

Jis nusijuokia, bet nelinksmi.

– Nė vienas nežino, ką sakyti.

– Atleisk. Aš...

– Neatsiprašinėk. Man jau gana tų atsiprašinėjimų. Jie jau varo iš proto.

– Atleisk.

Dabar jis nusijuokia nuoširdžiai, ir tas jo juokas man patinka – jis šiltas ir sodrus, kaip pati geriausia kakava, ta ypatingoji, kurią pirkdavau mama.

– Klausyk, Alisa, tikiuosi, nepyksti, kad šitaip ėmiau ir paskambinau. Na, labai norėčiau su tavim pasikalbėti.

– Žinoma, nepykstu, kodėl turėčiau? Tik... hmm... apie ką norėtum su manim pasikalbėti?

Atsakymas turėtų būti akivaizdus, bet laikausi įsikibusi vilties, kad galbūt jam rūpi visai kas kita. Bet kas kita.

– Per tą išvyką tu su Tara gyvenai vienoje trobelėje.

– Taip. Bet ne viena aš, – gal iš tono jis nepajuto, kad įsitempiaiu.

– Žinau, bet man svarbu, kas ten įvyko. Aišku, girdėjau, ką sako policija. Tik... noriu išgirsti iš ko nors, kas pats ten buvo. O judvi buvot tokios geros draugės... Atleisk... tau irgi turbūt sunku. Bet gal ir tau palengvėtų, jei su kuo nors apie tai pasikalbėtum.

Ne. Sakyk „ne“. Tu neturi nuotaikos apie tai kalbėti.

– Gerai.

Ką? Ne!

– Dėkui, Alisa. Labai džiaugiuosi, kad sutikai, – jis patyli. – Kai nustojai pas mus lankytis, pasiilgdavau tavęs. Buvai vienintelė iš jos draugių, kuriai nebuvau tuščia vieta.

– Aš... ačiū, – nors dabar jis nusipaisto.

Ir *man* jis būdavo tuščia vieta.

Sutariam susitikti antradienį po pamokų ir atsisveikinam.

Šūdas. Ką aš dabar darysiu? Negaliu su juo susitikti. *Negaliu*. Viena apsimetinėti prieš tėtį ir visą mokyklą. Bet Džekas juk jos *brolis*. Negaliu meluoti jam į akis. Jis suuos, kad čia kažkas ne taip. Be to, būtų nesąžininga. Jis turi teisę žinoti tiesą. Tik niekada jos neišgirs. Mes prisiekėm. VISOS prisiekėm.

Nieku gyvu negaliu eiti su juo susitikti. Bet aš per daug apstulbusi ir išsigandusi, kad atsisakyčiau. Paskambinsiu jam antradienį ir pasakyčiau, kad susirgau, ar dar ką. Taip. Taip ir padarysiu. Viskas bus gerai.

Kiek vėliau gaunu žinutę nuo Kesės: „Mirštu iš nuuuuuobodulio! Kada ateisi?“

Papasčiau bus nuvažiuoti negu aiškinti, kodėl nenoriu pas ją eiti. Nesu tikra, kad ji suprastų mano argumentus... *Aš labai pavargusi, nes mane vis persekioja numirėlė. Matai, ji trokšta iki galo išsiaiškinti, kodėl numirė, ir nežinia kodėl nori, kad su tavim apie tai pasikalbėčiau, o aš šito labai, LABAI, nenoriu.*

Todėl lekiu į metro ir nusigaunu pas Kesę kaip tik jiems nukrausiant pietų stalą. Jos brolis savaitgaliui grįžęs iš univero. Vienu metu buvau baisiai Metą įsimylėjusi, bet Kesei šito neprisipažinau. Ji būtų apsisusiojusi iš juoko. Šiaip ar taip, tai jau praeitis. Dabar nuo Meto sklinda keistas kvapas, be to, man nepatinka, kaip jis į mane žiūri. Jis *šnairuoja*. Galiu prisiekti, kad anksčiau taip nedirščiodavo.

Kesė nusitempia mane į savo kambarį ir išberia kuo ilgiausią tiradą, kokie užknisantys jos broliai, kaip negalinti sulaukti, kada pati išsikels iš namų, netgi kaip sunku sulaukti rytojaus, kai Metas išmaus į universitetą, – ir apskritai, kodėl jis taip dažnai grįžta namo? Beveik nuoširdžiai ją užjaučiu. Trys broliai bet ką išvartytų iš proto. Nors Tomas visai nieko – regis, jis išvis retai išeina iš savo kambario. Džeremis irgi mielutis. Bet jam nebus šešeri amžinai. Dar kiek laiko, ir jis pavirs į didelį, smirdintį ir šnairuojantį trolį. Bet vis tiek kartais atrodo, kad būtų visai nieko turėti bent vieną užknisantį brolių ar sesę – vis draugija. Per mano laidotuves niekas tokios kalbos kaip Džekas neišdroš. Džekas. Ar sakyti Kesei apie Džeką?

Grįžtu į tikrovę ir girdžiu, kaip Kesė dejuoja dėl purvinių kelnų vonioj ant grindų ir raugėjimo prie pietų stalo.

– Cha! Žiūrėkit, kas prakalbo... ir pati toli gražu ne Higienos Karalienė.

Ji sviedžia man į veidą pagalvę.

– Geriau patylėtum. Nieko tu nesupranti. Kartais norisi juos *pritrėkšti*.

Kurį laiką abidvi tylim.

– Tai... ką nuo vakar nuveikei?

– Ne kažin ką. Tėtis vis spokso į mane. Tikriausiai baiminasi, kad bet kurią akimirką galiu palūžti. Šiandien privertė pusryčių suvalgyti kiaušininės su kumpiu, o per pietus dar ir kepto viščiuko. – Ir dar Taros šmėkla liepė paklausinėti tavęs apie tą naktį, kai ji mirė, priduriu mintyse.

– Dieve, tavo tėtis toks maitintojas. Kita vertus, gal ir neprošal tau būtų užsiauginti ant kaulų mėsos.

Metu pagalvę, bet nepataikau ir nutrenkiu nuo naktinio stalelio įrėmintą nuotrauką. Kesė pakelia ją nuo žemės ir pastato į vietą. Keleto metų senumo mudviejų nuotrauka iš ekskursijos į Prancūziją.

Mudvi laižom milžiniškas ledų porcijas ir abidvi pozuojam iškišusios liežuvius. Antrame plane matyti ir daugiau žmonių. Tarp jų ir Tara, nepriekaištingas jos profilis šviečia man per petį.

Turiu Kesei pasakyti, nors ir taip puikiausiai žinau, kaip ji reaguos.

– Džekas skambino. Jis nori su manim apie tai pasikalbėti.

– Džekas? Kas... Ką? Jos *brolis*?

Pastaruuju metu Kesė vengia ištarti Taros vardą. Tarsi šitai ką nors pakeistų. Man vis knieti jai priminti, kad Tara nėra ir nebuvo lordas Voldemortas. Gal ji nė nepastebi, kad kaip tik taip elgiasi, bet jeigu jai taip geriau...

– Aha. Jis skambino man šiandien. Nori susitikti antradienį.

– Bet tu juk neisi? Ar *eisi*? – Kesė persigandusi.

– Ne... nežinau. Aš sutikau, bet...

– Niekų gyvu! Po velniais, ar jau visai proto netekai?!

– Ne, bet... Negalėjau jam atsakyti.

– Kodėl?! Nieko čia sunkaus. Sakyk, kad negali apie tai kalbėti. Tu patyrei psichikos *traumą*. Šito juk niekas nepaneigs.

– Ar tau neatrodo, kad jis turi teisę?..

– Turi teisę ką? Žinoti tiesą? Tu išsikrauste iš proto. Kiek dar turėsiu tau kartoti: niekam negalima žinoti, kas atsitiko. Niekam. Juk ir pati SUPRANTI, ką? Jei kas nors sužinos, mes įklimpsim iki kaklo. Juk nesakys: „A, viskas gerai. Mes suprantam, kad tai buvo nelaimingas atsitikimas, o jūs buvot išsigandusios, puolėt į paniką ir pasielgėt netinkamai.“ Mes visos sėsime į kalėjimą. Visos. Dėl Dievo meilės, Alisa. Negaliu patikėti, kad tau iš viso kilo tokia mintis.

Mane apstulbina jos įniršis. Suprantu, šitaip ji elgiasi iš baimės, bet vis tiek baisu žiūrėti, koks persimainęs jos veidas. Jaučiu, kaip akyse tvenkiasi ašaros. Nieko negaliu padaryti.

– Aš... neketinu jam nieko sakyti. Nė už ką taip nepasielgčiau.

Kesės veidas atsileidžia.

– Alisa, mes turim elgtis atsargiai. Jei leisiesi į kalbas su Džeku, tau gali netyčia kas nors išsprūsti. Visą laiką turim saugotis, bent jau kol viskas aprims. Tikrai nuoširdžiausiai manau, kad geriau su juo nesusitikti.

– Vargu ar jis ims mane kvosti. Gal jis tik neturi daugiau su kuo pasikalbėti.

– Bet kodėl jam reikia būtent *tavęs*?

– Gal kad gyvenau vienoje trobelėje su Tara? Gal todėl, kad kadaise buvau jos draugė? Nežinau. Bent jau tiek galiu dėl jo padaryti. Mažų mažiausiai po visko, kas...

– Tai buvo *nelaimingas atsitikimas*, nepamiršk.

Prisiekiu, jei dar sykį išgirsiu žodžius *nelaimingas atsitikimas*... Jie jau tapo Kesės mantra. Ji laikosi į ją įsikibusi kaip skenduolis į šiaudą.

– Bet vis tiek mes dėl to kaltos. Be to, galėjom tada pasakyti tiesą. Reikėjo tada pasakyti tiesą.

Ji žino mano nuomonę, o aš žinau jos, ir tos nuomonės tokios priešingos, kad abejoju, ar begalės kada viskas tarp mūsų būti po senovei. Ir kaip galime grįžti į savo vėžes, kai taip nutiko? Mes nevertos gyventi ramiai.

Kesė atsidūsėja ir klesteli ant sofos.

– Na, baigiam apie tai. Nenoriu varinėti tų pačių kalbų. Elkis kaip išmanai. Susitik su Džeku, daryk ką nori. Tik būk atsargi, gerai?

Kurį laiką sėdim tylėdamos. Nereikėjo man užsiminti. Vis tiek ruošiausi nusimuilinti nuo to susitikimo. Bet dabar apsigalvojau. Pokalbis su Kese mane įtikino, kad susitikdama su Džeku elgsiuosi tinkamai. Aš ne tokia kvaila, kad manyčiau, jog šitaip atsilyginsiu už tai, kas atsitiko, ne, anaipatol. Bet man pačiai reikia grįžti į vėžes. Vėl tapti savim. Aš visada laikiau save žmogumi, kuris prireikus pasielgia dorai – ar bent jau stengiasi.

Labai viliuosi, kad vieną dieną vėl galėsiu būti tokia.

4

Džekas gali pasirodyti bet kurią minutę. Aš, aišku, atėjau anksčiau. Sėdžiu kavinukėje, kurioje niekada anksčiau nesilankiau, nors tikriausiai buvau pro ją praėjusi tūkstančius kartų.

Užsisakau karšto šokolado ir zefyrų porciją; šokoladas saldus ir su grietinėle. Durų varpelis praneša apie kiekvieną įėjusį ar išėjusį, ir kaskart pakeliu galvą. Šiek tiek baiminuosi, kad tuoj įlėks Kesė ir išsitemps mane už plaukų. Nors man pavyko jos išvengti per sąmyšį, visada kylantį po paskutinės pamokos. O kur su Džeku susitinku, aš jai, ačiū Dievui, nepasakiau.

Žvilgteliu į laikrodį; Džekas vėluoja. Gurkšteliu karšto šokolado, kol jis dar nevirto šaltu šokoladu. Kaip niekad rūpestingai nusišluostau lūpas ir atsispiriu (didžiulėmis pastangomis) noriu šmurkštelėti į tualetą ir pažiūrėti į veidrodį. *Nepamiršk, kad čia ne pasimatymas. Tiesą sakant, čia visiška pasimatymo priešingybė, jeigu tai tik įmanoma.*

Vėl atsiverčiu valgįaraštį, nors per penkias minutes jau spėjau perversti jį kelis kartus. Tada vėl išgirstu varpelį, ir štai Džekas įžengia pro duris. Su mokykline uniforma, bet ji jam tinka. Viršutinės marškinių sagutės atsegtos, kaklaraištis atlaisvintas. Per petį persimetęs krepšį, apsiavęs juodais sportiniais aulinukais „Converse“. Jis apsižvalgo ir mane išvydęs nusišypso.

– Sveika, Alisa. Ačiū, kad atėjai.

Džekas atsisėda ne priešais, o šalia manęs. Tarsi iš niekur išdygsta padavėjas, jis užsisako juodos kavos, o man dar vieną puodelį karšto šokolado, nė nespėjus paprieštarauti. Jau ir taip maudžia pilvą.

– Tai... kaip laikaisi? – klausia.

Akimirką pasidingoja, kad jis tuoj palies ranką, bet nepaliečia. Tik padeda delną ant stalo šalia mano alkūnės.

– Aš... Kaip laikaisi *tu*?

– Lyg ir nieko, – pasitrina veidą jis. – Džiaugiuosi, kad laidotuvės praėjo. Su baime jų laukiau.

– Tavo kalba buvo graži.

Jis nusišypso.

– Tikrai? Ačiū. Tėčiui ji nepatiko. „Kam tu šitaip kalbėjai apie Tarą? Apie mirusius tik gerai arba nieko.“ Jam pasirodė baisiai nepadoru. – Jo šypsena nuvysta. – Bet negaliu ant jo pykti. Ne šitokio Taros atminimo jis troško.

– Namie dabar, matyt, sunku...

Džekas gūžteli pečiais.

– Mama beveik visą laiką sėdi Taros kambaryje ir spokso nieko nematančiomis akimis. Tara turėjo tokį treningą su gobtuvu, su juo visą laiką vaikščiodavo po namus, tai mama dabar sėdi pasidėjęs jį ant kelių.

Jau metų metus nebuvo mačiusi Taros su treningu. Taip ir matau akyse Taros mamą, ir mane užlieja didžiulis liūdesys, prasisunkia į tolimiausias sielos kertelės. Kitus štrichus mintyse piešiu pati: langu tekantys lietaus lašai, veidu riedančios ašaros, tarpdury stovintis ir į mamą žiūrintis Džekas.

– Ir tėtis ne ką geriau laikosi – tik kitaip elgiasi. Pastaruoju metu niekaip jam neįtinku, jo akimis, viską darau ne taip. Stengiuosi nesi-painioti po kojomis.

– Nė nenumanau, koks turėtų būti jausmas.

– Tavo mama... ji mirusi, tiesa?

– Taip, – ką čia dar bepridursi.

– Tada galbūt ir žinai, koks jausmas.

NE! – noriu surikti. Tai buvo visai kas kita.

– Tai buvo visai kas kita, – sakau švelniai. – Ji ilgai sirgo. Kai mirė, mums beveik palengvėjo.

Koks melas. Net ir matydama, kaip mama kankinasi, vis tiek maldavau jos nepalikti manęs. Tas vaizdas iki šiol vos ne kasdien mane persekioja.

Džekas jau ištiesia ranką ir paliečia manąją, kurį laiką sėdim tylėdami. Geras jausmas: mano ranka šilta ir saugi, visa norėčiau taip jaustis. Tas jausmas nei keistas, nei verčiantis gėdytis, nors taip apie jį galvodavau (jei apskritai įsivaizduodavau, kad mane kas nors galėtų liesti).

Suskamba Džeko mobilusis; jis paleidžia mano ranką ir siekia kišenės. Įdomu, kiek būtume taip sėdėję, jei ne telefonas.

Džekas susiraukęs pažiūri į ekranėlį, tada atsidūsta.

– Atsiprašau, Alisa, bet turiu atsiliepti. – Jis šiek tiek nuo manęs pasisuka, lyg taip negirdėčiau, ką kalba. – Klausau. Taip, grįšiu namo vakarienės... Aš kavinėj „Pas Fredį“. Taip... Gerai... Supratau. Tėti, nelabai galiu dabar kalbėti... Taip. Iki septintos, prižadu.

Jis išjungia ryšį ir vėl atsidūsta, dar gailiau. Atrodo išsekęs – prislėgtas tos didžiulės naštos.

– Atsiprašau. Jis nori žinoti, kur esu kiekvieną paros minutę. Jau siutina. Anksčiau jam nerūpėdavo, kur nakvoju, nors dėl Taros visada jaudindavosi. Ji visada turėdavo jam pranešti, kur eina, su kuo ir kada grįš.

Man sunku tuo patikėti. Tara visuomet sudarydavo įspūdį galinti daryti daugmaž ką tik panorėjusi.

– Man buvo duodama laisvė. Tėtis sakydavo, kad su berniukais viskas kitaip. Tara to nepakęsdavo. Bet dabar viskas pasikeitė. Reikės su juo pasikalbėti, jei ir toliau taip persekios. Negi jis mano, kad irgi

nuskęsiu kokiam kalnų ežere? – Pamatęs išgąstį mano veide jis susiraukia. – Atleisk. Nereikėjo taip sakyti. Turiu nustoti savęs gailėti, – lyg ir mėgina nusišypsoti, bet jam ne itin pavyksta.

Labiau už viską noriu paliesti jo ranką, bet šitaip pasielgti niekad neišdrįščiau.

– Tai... gal papasakosi apie tą kelionę?

Žinojau, kad jis šito paprašys, bet vis tiek pasijuntu taip, lyg iš plaučių staiga būtų išsiurbtas visas oras. Noriu bėgti, pasislėpti ir niekada čia negrįžti. Bet tik linkteliu galvą.

– Suprantu, tau sunku apie tai kalbėti, bet aš tenoriu išgirsti apie... kelias paskutines jos dienas. Man *reikia* žinoti.

– Ar nemėginai kalbėtis su Dane, Seme ar Džema? – paskutinis bandymas išsisukti.

– Aš jau seniai išmokau nešvaistyti laiko su tomis raganomis. Nė nemėginau. Tu vienintelė, Alisa.

Širdis suplaka smarkiau, nors ir žinau, kad jis ne tai turi omeny. Nes tai būtų kvailystė: mudu vienas kito beveik nepažįstam, o jei ir pažinotume, tikrai nebūčiau jo „vienintelė“.

Džeko akys žiba. Negaliu nusukti žvilgsnio; ir nenoriu jo nusukti.

– Tu vienintelė, kuri gali man atskleisti tiesą.

Sunkiai galiu kalbėti, mąstyti ar iš viso ką nors daryti, bet šiaip ne taip išspaudžiu kelis žodžius:

– Nuo kur man pradėti?

– Pradėk nuo pradžių, – padrašina mane šypsena.

Tad mintyse grįžtu į pačią pirmąją dieną, kai išvažiuom paryčiais, dar tamsoje. Nė viena nenutuokėm, kad vykstam į tikrą košmarą.

Tada kalbu, kalbu, nesiliauju kalbėti – ir čia pat tą istoriją savaip taisau.

O štai kaip viskas iš tikrųjų buvo.

Ne taip, kaip papasakojau Džekui.